

2023. január 23. hétfő

Zsolt 91,9-13: *Mert az Úr a védelmező várad, * a Magasságost választottad védő hajlékul. Nem érhet semmi baj téged, * sátradhoz nem közelíthet semmi csapás. Mert angyalainak parancsba adta, * hogy védelmezzenek minden utadon. Tenyerükön hordoznak téged, * hogy kőbe ne üssed lábadat. Viparán és kígyón lépdelsz, * oroszlánra és sárkányra taposol*

Mk 11, 27-33: *Ismét bementek Jeruzsálembe. Miközben a Templomban sétált, odamentek hozzá a főpapok, az írástudók és a vének, és megkérdezték:*

– Milyen hatalommal teszed ezeket? Vagy ki adott neked hatalmat arra, hogy ilyeneket tegyél?

Jézus ezt mondta nekik:

– Egyetlen kérdést tesztek fel nektek, feleljetek rá, és megmondom nektek, milyen hatalommal teszem ezeket. Vajon János keresztsége a mennyből való volt-e, vagy az emberektől? Válaszoljatok nekem! Azok így tanakodtak maguk között: „Ha azt mondjuk: »A mennyből« –, azt fogja mondani: »Akkor miért nem hittetek neki?» Vagy mondjuk azt:

»Az emberektől«?» De féltek a sokaságtól, mert Jánosról mindenki azt tartotta, hogy valóban próféta volt.

– Nem tudjuk – felelték Jézusnak. Jézus erre így szólt hozzájuk:

– Én sem mondom meg nektek – mondta Jézus –, hogy milyen hatalommal teszem ezeket.

Igehirdetés:

Az őszinteség, tudjuk jól, nagyon fontos érték. Szeretjük a másik emberben és fontosnak tartjuk, hogy őszinték legyenek velünk kapcsolatban. Ugyanakkor gyakran felmentjük saját magunkat és nem vagyunk őszinték, ha nekünk kéne annak lenni valaki mással szemben, vagy akár önmagunkkal szemben. Miért ilyen nehéz ez? Miért csapjuk be sokszor saját magunkat is? Ehhez tudunk közelebb kerülni a mai Ige párbeszédét szemlélve. Amire rájöttem, abból szeretnék néhány pontot előszedni:

- Valódi kíváncsiság nélkül nincs őszinteség, nincs tisztánlátás. Ha én úgy kérdezek, úgy állok a dolgokhoz, hogy előre tudom, milyen választ várok, vagy hátsó szándékaim vannak, manipulálni akarok, akkor már a kérdésem sem lesz őszinte, ahogyan Jézus is leleplezi a főpapok kérdését: Ti nem megtudni szeretnétek valamit, hanem rám bizonyítani, hiszen amit tudtok vagy sejtetek – vagyis azt, hogy János próféta volt – azt sem meritek vállalni.
- Az Istennel kapcsolatban is lehetek őszintétlen: amikor próbálok őt manipulálni, amikor a magam oldalára akarom állítani, amikor a szégyen erősebb bennem a szeretetnél. Ekkor az Isten ugyanúgy szeret, de nem tud hozzám kapcsolódni, ahogyan a főpapok és írástudók is elszalasztják életük nagy lehetőségét, hogy Jézustól személyesen tudjanak meg valamit az Istenről (hiszen ők azt hitték, hogy már mindent tudnak Istenről, amit kell).
- És itt jutunk el a következő pontig: amikor magamat a többiek felett állónak gondolom, amikor ítélek, akkor pont nem az őszinteség útján járok, hiszen magammal szemben nem vagyok őszinte (ez a főpapok bűne), de hasonlóan elvétem az őszinteség útját, ha alulértékelem magam, mert ekkor könnyen számítóvá és nyalizóssá válok, hogy megnyerjek másokat magamnak.

Az őszinte ember törekszik arra, hogy engedje a világnak, önmagának és az Istennek, hogy az legyen, ami. Az Istennek engedem, hogy Isten legyen, akit nem kell befolyásolnom és megnyernem magamnak, hanem ki kell tennem magamat az ő szeretetének. A világot és önmagam pedig

igyekszem szépítés és torzítás nélkül látni (miközben persze mindig tudom, hogy erre csak törekedni lehet), és pont ezáltal látom majd meg a változtatás, a növekedés lehetőségét.